

Aksel Larsen: Ja, jeg havde ikke tænkt mig at tage ordet i anden omgang, men nogle bemærkninger af hr. Hilmar Baunsgaard og hr. Poul Møllers megen tale om skatte-loft får mig alligevel til at gå herop, og så kan det jo være, når jeg kommer i gang, at jeg har lidt mere at sige.

Lad mig sige om skatte-loftet, at jeg tror, man tager totalt fejl, hvis man mener, der kan lægges et skatte-loft i den betydning, som man fra en vis side tillægger dette ord, altså om jeg så må sige et vandret loft: dertil, 45 eller 48 eller 50 pct. af indkomsten, højere må skattebyrden ikke komme. Et sådant skatte-loft kan ikke lægges, og hvis man gjorde det, ville man gøre det umuligt at udarbejde en retfærdig progressiv skatte-skala. Men naturligvis kan der laves et vist skatte-loft på en anden måde, nemlig den måde, som finansministeren, til dels gående ud fra det radikale venstres skatteskitse, har klargjort for os i udvalget og også har omtalt her, og jeg tror, det vil være fuldt tilfredsstillende. Jeg synes derfor ikke, man behøver at være så opskræmt over dette; det er spørgsmål, vi forhandler om, og det er spørgsmål, vi nok når til et resultat med.

Hr. Hilmar Baunsgaard siger, at han er noget konsterneret over de udtalelser, medlemmer af regeringen og den socialdemokratiske folketingsgruppe plus SF'erne fremsætter rundt omkring i landet gående ud på, at flertallet er der, og det skal bruges, og de andre partier skal nok få lov til at snakke med, men de skal ikke få nogen indflydelse.

Jeg ved altså ikke af, at vi har sagt det på den måde, men vi har sagt det på den måde — og det burde man kunne forstå — at der er et flertal, at dette flertal ikke ønsker at diktere, at dette flertal ønsker, at alle folketingets medlemmer og folketingets partier skal være med til at udforme skattelovgivningen, komme med deres saglige råd og henstillinger og indvendinger, men hvis nogen forestiller sig, at de kan drive visnepolitik, må de være klar over, at så er der et flertal, som vil blive brugt.

Jeg troede ærlig talt, at venstre og konservative i hvert fald var klar over det, og jeg fatter ikke, at hr. Hilmar Baunsgaard ikke er klar over det. Venstre og konservative har selv sagt, at efter at de har tygget på valgresultatet og set, hvad vælgerne ville, lægger de deres egne hidtidige program-

punkter til side og siger: så vil vi medvirke såvel til kildeskat som til skattefradragsreglens afskaffelse. Nå ja, men så er de jo parat til at forhandle, og der vil ikke blive tale om afvisning af forhandlingsviljen, og naturligvis kan der forhandles om, hvordan mange ting skal udformes. Hvis man derimod stiller sig på det standpunkt, at man ikke vil forhandle, eller at man vil have den overvejende indflydelse, ja, så bliver det noget helt andet. Sådant har tonen imidlertid ikke været hidtil, og derfor er der ingen grund til at være så forskrækket i denne debat.

En lille bemærkning til hr. Henry Christensen, der påstod, det var usagligt, at socialistisk folkeparti benyttede momsens som en begrundelse for, at landbruget skal undvære de forhøjede hjemmemarkedspriser. Ja, jeg vil sige til hr. Henry Christensen, at jeg tror, han skal opfatte det lidt anderledes. Jeg tror, han skal opfatte det sådan, at selvfølgelig er der en vis begrundelse i det, for vi har ikke megen lyst til at lægge moms oven på de i forvejen ved folketingsbeslutning fordyrede priser på madvarer; men det er nærmere sådan, at der her er en anledning til at begynde at ændre det nuværende system for støtte til landbruget. Derfor peger vi på, at hvis man vil indføre moms, kan man se at komme af med hjemmemarkedspriserne, og så kan man overveje, hvordan vi i øvrigt skal lave landbrugsordningerne og landbrugsstøtten. Her er vi åbne for forhandling, og vi har for øvrigt tilkendegivet offentligt, i hvilken retning vore tanker går. De er ikke noget ultimatum, men vi tror, det ville være en fordel for landbruget, om det fik den nødvendige støtte, den støtte, som det åbenbart har brug for, på anden måde end gennem mæketilskud, og hvilke andre ordninger man i øjeblikket har.

Og så endelig hr. Henry Christensens forslag til dagsorden. Til en vis grad begriber jeg, at man føler trang til at rulle med musklerne under en ellers meget fredssommelig, ja, næsten død debat, men jeg begriber ikke, at man kan stille et forslag til dagsorden, hvor folketinget ultimativt skal kræve af finansministeren, at han med meget kort varsel skal fremsætte en hel række lovforslag, give præcise oplysninger om, hvad der skal ske osv.